

ти £100 000, які необхідні для заснування такого типу організації. Через 5 днів 2002 людей перерахували гроші. Сьогодні членами цієї організації є більше 14 000 британців.

В Україні краудфандинг практично не розвинутий. Цією діяльністю на теренах України займаються лише дві компанії. У 2012 році з'явилася перша вітчизняна краудфандингова платформа «Спільнокошт». За перші два роки «Спільнокошт» допоміг зібрати своїм користувачам 3.8 млн грн. Здебільшого на базі цієї платформи організувалося фінансування соціальних, культурних та екологічних проектів. Тільки нещодавно ця компанія почала організувати збір коштів для реалізації технологічних новинок. На початку 2013 року почала свою роботу друга в Україні краудфандингова компанія «NaStarte». За її сприяння збираються кошти на фінансування проектів у сфері культури, спорту, комп'ютерних ігор та новітніх технологій. Ця платформа має більш комерційне спрямування, ніж «Спільнокошт». Майже 90% усіх розміщених на базі «NaStarte» проектів – комерційні.

Але при цьому вітчизняні підприємці зустрічаються з рядом труднощів, які умовно можна розділити на територіально-організаційні та культурні. До перших, наприклад, можемо віднести те, що більшість краудфандингових компаній працюють лише з підприємцями із Західної Європи, Північної Америки та Австралії. Інші вимагають відкрити рахунок у певних американських чи європейських банках. З всесвітньо відомих лише компанії «Kickstarter» та «Indiegogo» працюють з користувачами практично з усіх країн світу. Це певним чином обмежує можливості українського користувача у виборі платформи та регіону світу для збору коштів. Також виникають і культурні труднощі при використанні іноземних краудфандингових платформ. Перш за все це мовний бар'єр. Практично всі зарубіжні платформи працюють на англійській мові. Презентацію проекту також необхідно робити на англійській мові, щоб потенційні інвестори могли ознайомитися з ідеєю.

Таким чином, можемо дійти висновку, що у сучасній світовій економіці краудфандинг став доволі ефективним інструментом інвестування. Він є простим, доступним та дієвим як для підприємств, так і для потенційних інвесторів із числа пересічних громадян.

Перелік посилань:

1. Петрушенко Ю. М. Краудфандинг як інноваційний інструмент фінансування проектів соціально-економічного розвитку / Ю. М. Петрушенко, О. В. Дудкін // «Маркетинг і менеджмент інновацій», 2014. – № 1. – С. 172-182.
2. Прахалад К. К. Пространство бизнес-инноваций: создание ценности совместно с потребителем / К.К. Прахалад, М.С. Кришнан. – М.: Альпина Паблишер: Издательство Юрайт, 2012. – 258 с.
3. Кочиева К.К. Развитие приоритетных направлений инновационной деятельности как фактор укрепления конкурентных позиций России / К.К. Кочиева // Экономика: теория и практика. – 2013. – №2.
4. Кушнір С. О. Краудфандинг як одна з реальних можливостей фінансування стартапів та перспективи його розвитку в Україні / С. О. Кушнір. // Науковий вісник Херсонського державного університету. – 2015. – №13. – С. 132-135.

ТРАНСФОРМАЦІЯ ФІСКАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

А.О. Тимошенко, к.е.н.

ПВНЗ «Європейський університет», м. Київ

Створення української бюджетно-податкової системи регулювання економічного становища країни був досить складним, не завжди економічно виправданим і триває до теперішнього часу.

Досить важко податкові надходження входили в економічну систему країни в якості стабільного джерела формування казни держави і регулятора соціально-економічних процесів у суспільстві. Також податкова політика формує внутрішню і зовнішню політику держави. Поряд з цим, однією із важливих складових функцій податків автор вважає створення моделі збалансування інтересів держави, юридичних і фізичних осіб – платників податків, інвесторів, кінцева мета якої полягає у задоволенні потреб формування, розподілу і використання їх доходів.

Часто ринкові закони саморегуляції при впровадженні тих чи інших податків і податкових зборів призводили до негативних результатів у розвитку і активізації виробництва в країні, а звідси і у розбудові соціального сектору країни.

Фіскальна політика включає в себе регулювання доходів і видатків держави. Доходи бюджетів усіх рівнів формуються в основному за рахунок податкових надходжень, тому розглянемо, в першу чергу, етапи та напрями трансформації податкового регулювання, починаючи з 90-х років ХХ сторіччя. Побудова податкової системи, як складової фіскальної політики, почалася з впровадження законодавчих актів в частині регулювання сплати прибуткового податку з громадян (нині податок з доходів фізичних осіб), податку на прибуток підприємств і організацій, податку на добавлену вартість (податок на додану вартість), акцизного збору (акцизний податок).

За радянської доби не враховувалися фінансові можливості платників податків. Існувала викривлена система формування дохідної частини бюджету і направлення та розподілу його видатків. Все це створило негативну економічну ситуацію на теренах України починаючи з 1980-х років по 1990-ті роки, що ознаменувалося такими показниками в країні: низький рівень ефективності виробничої сфери, структурні здвиги галузевих показниках виробництва, тенденція до зниження продуктивності праці, вплив негативних факторів на ефективність капітальних вкладень, зменшення рівня впровадження результатів науково-технічних розробок у виробничі процеси, високий рівень морального та фізичного старіння основних засобів виробництва та ін.

До 90-х років ХХ сторіччя бюджет держави наповнювався завдяки нормативним відрахуванням державних підприємств від своїх доходів у певні терміни, також певні сплати здійснювали підприємства кооперативної форми власності, колективні сільськогосподарські підприємства та фізичні особи – платники податків. Така система наповнення державної казни не могла здійснювати стимулюючу функцію виробничих процесів, а існувала винятково для здійснення фіскальної функції. Бюджетоутворюючими податками на той час виступали податок з обороту, платежі з прибутку підприємств і організацій та прибутковий податок з громадян: у 1990 р. ці податки відповідно склали 28,1 %, 26,8 % та 8,4 % у структурі доходів зведеного бюджету і при порівнянні з аналогічними показниками за 1980 р. відбулося зменшення рівня перших двох показників відповідно на 4,6 і 11,4 відсоткових пунктів і незначне зростання показника прибутку з доходів громадян до 9,0 % [1, с. 8].

В кінці 80-х років ХХ сторіччя з моменту розквіту кооперативних форм господарювання, появи фінансової самостійності підприємств, чіткий розподіл між фінансами бюджету держави і бюджетів громад та суб'єктів господарювання і фізичними особами почало закладатися підґрунтя для побудови української фіскальної політики.

При набутті статусу незалежності в Україні почала формуватися власна податкова і бюджетна політика, згідно якої вибудовувалася система регулювання доходів і витрат держави, спираючись на законодавчі акти самостійної країни. Платниками податків виступали юридичні і фізичні особи, які отримували доходи. З 1991 р. і по теперішній час Україна впроваджувала і впроваджує ряд заходів у світлі оновленої, самостійної податкової політики. Це пов'язано з пошуком кращих варіантів формування дохідної частини бюджету, які не завжди відповідали очікуваним результатам через вплив безлічі факторів негативного характеру: розрив інтегральних зв'язків виробництва з пострадянськими республіками, інфляційні процеси, неефективний менеджмент українського уряду, корупція і т. ін. Означення етапів розвитку податкової та бюджетної політики необхідно для з'ясування помилок, які допустив вітчизняний уряд про формуванні застосуванні у практичному бутті податкової реформи. Автором узагальнено та доповнено на основі джерел [2-5] етапи реформування податкової системи України: 1) формування власної податкової системи (1991-1993 роки); 2) приведення складу податкової системи у відповідності до умов ринкових відносин (1994-1999 роки); 3) 2000-2004 рр. удосконалення податкової системи в умовах перехідної економіки; 4) 2004-2010 рр. – намагання зменшити податковий тиск (податок на прибуток зменшено з 30 % до 25 %, прогресивну шкалу податку на прибуток громадян було замінено на податок з доходи фізичних осіб у розмірі 15 %; 5) 2010-2014 рр. – визначення напряму української податкової політики (впровадження Податкового кодексу); 6) 2014 р. і по теперішній час – означення вітчизняної фіскальної політики в євроінтеграційних умовах.

Важливим є означення чинників, які спонукали до розробки і впровадження податкових заходів з удосконалення регулювання бюджетних і податкових процесів в країні. Постає необхідність у розробці стратегії вітчизняної фіскальної політики і окресленні кінцевих її результатів. Окреслення етапів трансформації фіскальної політики України, дасть можливість сформулювати системний підхід в регулюванні доходів і видатків бюджету країни. Це також може бути використано при формуванні напрямів удосконалення фіскальної політики і податкових відносин для розбудови сфери матеріального виробництва. Окреслено, що складність здійснення фіскальної реформи обумовлена невідповідністю податків стану вітчизняної економіки, що проявляється в необ'єктивному визначенні бази оподаткування та обсягів видатків із бюджету на потреби суспільства. Побудова ефективного бюджетно-податкового регулювання сприятиме економічному розвитку країни.

Перелік посилань:

1. Пушкарева В. М. *Історія фінансової мислі і політики податків : учеб. пособие.* / В. М. Пушкарева. – М. : ИНФО, 1996. – 192 с.

2. Федосов В. *Фінансова реструктуризація в Україні: проблеми і напрями [Електронний ресурс] : монографія / [В. Федосов, В. Опарін, С. Львовичкін]; за наук. ред. В. Федосова. – К.: КНЕУ, 2002. – 432 с. – Режим доступу : <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/72/>*

3. Дєєва Н. А. Оподаткування в Україні : навч. посіб. / [Дєєва Н.А., Редіна Н.І, Дулік Т.О.] ; за ред. Н.І. Редіної. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 544 с.

4. Воробійов Ю. М. Податкова система України: історія становлення та перспективи розвитку / Ю. М. Воробійов // Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. – 2010. – № 3. – С. 6-10.

5. Богатирьова Є. М. Податкові реформи в Україні: етапи проведення [Електронний ресурс] / Є. М. Богатирьова. – Режим доступу : <http://dspace.oneu.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/1138/1/Податкові%20реформи%20в%20Україні%20етапи%20проведення.pdf>

ВПЛИВ МІЖНАРОДНИХ БАНКІВСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА СИСТЕМУ ГРОШООБОРОТУ В УКРАЇНІ

Т.В. Томарович, здобувач вищої освіти

Науковий керівник: В.А. Малахов, к.е.н.

Харківський навчально-науковий інститут ДВНЗ «Університет банківської справи»

В умовах глобалізаційних та інтеграційних процесів у світовій економіці, міжнародні фінансові організації виконують важливу функцію регулювання фінансових відносин в конкретних країнах, їх об'єднаннях та субрегіонах. Особливу роль відіграють міжнародні банківські організації, які мають вагомий вплив і на економіку України.

Важливу роль у науковому дослідженні міжнародної банківської діяльності відіграли праці: Дж. Маршала і В. Бансала, Л. Галіца, Х. Мінські, Я. Гінді, Ж. Матука, К. Нанні та інших. Серед вітчизняних науковців на увагу заслуговують роботи О.П. Орлюка, Б.П. Адамика, В.В. Пасічника, В.П. Полякова, М. Суржинського.

Актуальність дослідження сучасного рівня впливу міжнародних банківських організації на економіку України полягає в збереженні незалежності центрального банку України в умовах євроінтеграційних процесів.

Україна є членом таких європейських та світових банківських організацій: Група Світового банку (Міжнародний банк реконструкції та розвитку з вересня 1992 р., Міжнародна фінансова корпорація з 1993 р., Багатостороння агенція з гарантій інвестицій з 1994 р., Міжнародний центр з урегулювання інвестиційних спорів з 7 липня 2000 р., Міжнародна асоціація розвитку з 27 травня 2004 р.), Європейський банк реконструкції та розвитку, Міжнародний валютний фонд, Чорноморський банк торгівлі та розвитку.

В умовах євроінтеграційних процесів, вагомий вплив на банківську діяльність в Україні має Міжнародний валютний фонд (далі – МВФ) – важливий кредитор України, який утримує близько 15 % державного та гарантованого державою боргу України [4], серед вимог якого є проведення пенсійної реформи, збільшення цін на комунальні послуги, зміни в податковій політиці тощо.

За офіційною статистикою, на 01.10.2016 зовнішній борг України склав 116 015 млн. дол. США, по відношенню до номінального ВВП за 2016 рік 93 812 млн. дол. США [3]. Очевидно, що сукупний борг перевищує доходи, тому для України стратегічним завданням виступає збереження незалежності центрального банку від опосередкованого впливу міжнародних банківських організацій – кредиторів.

Проте, якщо Україні вдасться подолати наслідки економічної кризи, за офіційними прогнозами Світового Банку, до 2020 року співвідношення державного боргу до ВВП України знизиться до 70 % [3]. На початок 2017 р. цей показник склав майже 124 % від ВВП за 2016 р.

Отже, переймаючи досвід економічно розвинених країн в банківській сфері, для України гостро стоїть проблема легітимності та економічного обґрунтування прийнятих рішень. В процесах реформації банківської діяльності надзвичайно важливо враховувати не лише економічні та політичні, а і соціальні, ментальні та інші чинники, аби мати позитивні наслідки даних реформ.

Перелік посилань:

1. Сльозко О. О. Перспективи подальшої інтеграції банківського сектору України у глобальну банківську систему / О. Сльозко, І. Левскієвський // Актуальні проблеми міжнародних відносин : зб. наук. пр. – К. : Київський національний університет імені Тараса Шевченка Інститут міжнародних відносин. – 2008. – Вип. 72, Ч. II. – С. 47-51.

2. Суржинський М. Поняття і сутність банківського регулювання та банківського нагляду в Україні [Електронний ресурс] / М. Суржинський // Юридичний журнал. – 2004. – № 8. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=1365>.

3. The World Bank Group. Official website [Electronic resource]. – available at : <http://www.worldbank.org>

4. International Monetary Fund [Electronic resource]. – available at : <http://www.imf.org/external/index.htm>